

hvem jeg ellers ikke har synderlig Sympati for, men jeg er altsaa dog noget betænkelig baade ved § 19 og § 141, som synes mig at gaa noget for vidt med Hensyn til de berusede. Den berusede Person er tilregnelig, medmindre han er fuldkommen døddrukken, saa at han ikke har vidst det mindste af sig selv at sige. Der indføres som en særlig Forbrydelse: at drikke sig fuld, naar man i denne Tilstand udsætter andres Person eller betydeligere Formueværdier for Fare. I gamle Dage hed det: en ærlig Rus. Jeg hører ikke til dem, som underskriver dette Udtryk, men man kan se, hvorledes Optattelsen ændrer sig med Tiderne. Nu er det at drikke sig fuld, naar det blot kan medføre Fare for andre, noget, som kan straffes. Jeg taler ikke ud fra Sympati med berusede eller Drankere; men at beruse sig kan dog hænde skikkelige Folk, og det hænder maaske allerlettest dem, at de kan blive overrasket deraf og saa foretage sig Ting, de ellers ikke vilde foretage sig. Det forekommer mig altsaa, at det i nogen Maade er for skarp en Lovbestemmelse, man her har foreslaaet.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger angaaende, hvilke Handlinger der bør være straffri. Her vil jeg gerne opfordre ærede læge Medlemmer — og dermed forstaaer jeg ikke-juridiske Medlemmer — til at staa op her og udtale deres Skøn, for i mange Tilfælde kan sandelig Lægfolk være akkurat lige saa egnede, maaske undertiden bedre egnede end Jurister til at skønne over, hvem der fortjener Samfundets Straf, hvem der fortjener Samfundets Stempel paa en Handling som en strafbar Handling og Samfundets kraftige Misbilligelse.

Her er forskellige Punkter, hvor jeg ikke er enig med Lovforslaget. Efter Lovforslaget er alt, hvad der hedder Blasfemi, straffrit. Ifølge den nuværende Straffelov straffes i Overensstemmelse med de fleste andre Landes Straffelove de, som driver Spot med eller forhaaner andres Troslærdomme eller Gudsdyrkelse. Dette har ogsaa den første Kommission i en noget ændret Affattelse foreslaaet bibeholdt, ligesom Professor Torp i sin Betænkning har foreslaaet det bibeholdt. Men den sidste Kommissions Flertal har holdt paa, at det skulde være straffrit, medens Mindretallet, to Medlemmer, holder paa, at det bør være strafbart.

Jeg maa sige, at Konsekvensen af, at man slet ikke omtaler dette Forhold, bliver ikke blot den, at man frit kan drive Spot med og forhaane andre Religionsfund Troslærdomme og Gudsdyrkelse, men ogsaa,

at man frit kan drive den mest raa og gemene Gudsbespottelse baade mundtligt og skriftligt. Man vil kunne læse det i Blade, som vil optage den Slags Ting, og paa Gadeplakater; naar Børn kommer hjem fra deres Religionstimer, kan de se paa dertil indrettede Blades Gadepлакater de mest grove og gemene Gudsbespottelser; det bliver Konsekvensen.

Det forekommer mig, at den Begrundelse, Flertallet giver af sit Standpunkt, er temmelig umulig. Det giver to Grunde. Det siger for det første, at de, der for Alvor er religiøse, bryder sig slet ikke om, at den Slags Ting skal straffes, de er højt hævede over at tage Hensyn til saadant noget; den anden Grund, der anføres, er den, at de antireligiøse vil tage det ilde op, hvis man straffer den Slags Ting, de vil ikke kunne forstaa det. Begge Grunde er efter min Mening fuldkommen betydningsløse og imødegaas da ogsaa paa det kraftigste af Mindretallet, som rigtigt fremhæver, at Samfundets Misbilligelse af de grove Handlinger af denne Natur er paakrævet, og som endvidere fremhæver, at det jo ikke er noget enestaaende, at man beskytter Folks Følelser — man beskytter f. Eks. den personlige Ærestfølelse, Blufærdighedsfølelsen, Pietetsfølelsen, naar denne krænkes ved Fornærmelser mod afdøde eller ved Forstyrrelse af Gravfreden, ja, i nogle Tilfælde beskytter man endog den nationale Følelse. Men saa kan man jo ikke sige, at blot fordi den religiøse Følelse er en Følelse, skal den ikke beskyttes.

Der er jo ingen, der mener, saaledes som i gamle Dage, at det er Gud, som bliver skadet eller fornærmet, men det er andre Menneskers Følelse, som bliver saaret, og Spørgsmaalet er da: Skal der være frit Slag paa dette Omraade? Ligesom der maa være den fuldeste Adgang for alle Mennesker til at undersøge og kritisere andres, og ogsaa ens eget Trossamfunds, Lærdomme og Gudsdyrkelse — i den Retning bør der være Frihed, ikke mindst af Hensyn til Religionsfundene selv, som vil være daarligt tjente med, om det eller det Dogme overhovedet ikke maa kritiseres —, lige saa sikkert er det, at denne Kritik maa fremsættes i sømmelig Form, baade naar den gælder Folkekirken og andre Troessamfund, og intet berettiget Hensyn kræver, at der skal være frit Slag til at drive meningløs Spot og Haan med den Slags Ting; dette finder jeg fuldkommen forkasteligt. Det bør derfor, saaledes som det ogsaa hidtil har